

DEL DOTTOR SIGNOR BASILIO FORLOSTI.

ΕΡΩΣ ΔΙΑΔΕΓΕΤΑΙ.

Π Ολοῖς ἀδυτέρηις λόγοις
 Κλεινὸν, ω̄ τε σοφόν μὲν πεφιλάρμον
 Ᾱκριβον μὴ ἔραν γλυκὺ^ν
 Πεῖδον· χῶς τελεκέων λόγουν ἀδυτὰ
 Μεῦ ποίει ὁ ἐπεινοσί·
 Ᾱδειαν δοσεῶν μῆποτε κιδέων,
 Ᾱυτοῖς καὶ Ᾱθαύατοις φιλαιν.
 Τύπτεν πολλάκις αὐτῷ ἐπιχείρεστα
 Σπῆδος, πάντα δ' ἐπώσια
 Ήνν· διτος ἀρ δὲν φροντίδι Παλλάδος
 Πότνας, τὰδε φιλαιτετος.
 Ᾱμπνεύοντα χολῆς αἰδὺ καθημάνων
 Οἰον μὲν καταλαμβάνω,
 Τίκει, ἐνθα Γονίων τὲ ἄγαλματα
 Ηνν θέντα μὴν σύπρεπτῶ.
 Χαίρην οἴ γε λέγω, ι' ὅμιματ' ἐπὶ χθονὸς
 Πίττει, εἴς με μόγις βλέπων.
 Θαρρήσας ἄρα Θυρὸν, τίδε πέφραδα.
 Εμφρων Ήΐθεος τύγε
 Ᾱπάντη ἐρικυδῆς, Πόλεος κλέος
 Λαμπεύν, πολλά καὶ οὐδέμιος,
 Πάντεοιν μετὰ κύδιος ἔης. Γένος

Δήπη

Δίπη στο παλαιότατον

Κλείνον καὶ ποτὶ εἴ̄, ποτὶ καὶ γύντα.
Βελᾶν, καὶ πολεμῶν ἀεὶ

Κλεῖδας σοῦ Πρόγονοι εἶχον ὑπερτάτας.
Πολλοὶ ἐν δὲ Γεραρχίαις

Δῖοι Αὐτὸρες, οἵ τε πλειόμυνοι ποτε
Αὐδήλω, τὰς ἀγαθὰς ἀεὶ

Φάμαι μὴ κατέχονται. Διὰ τῶν Λεφ
Πολλοὶ ἀντεφίληδεν ἄρ

Εὔχεσθαι τὸ πρότερον· τοῖς τοσάντις Σκυθαῖς
Δμῆθεν· τοῖς χίλιαι Πόλεις,

Πέρδησαν· καπὲ πάν λαμπόμυνοι στρατὸν
Εἰκῇ τεύχεσιν ὥρμασον,

Εἰκείνις, ἀρετὴ πῶνδε διάφθαρεν.
Εργοις γενν Αἴρεος τόσων

Ηρώων, μεγαθύμων, φοβερῶν Λεφ
Γένουμ ἀξιωτάντον,

Ταύτην ἀμφιβόλην γενεσαν δὲ ἔχει
Παιδῶν δὴν ἔμεναι ἀπερ;

Φοβγεις καὶ τε γάμιας, χάρματα τοὺς βροτοῖς
Βάλλοντας; καὶ ἐμὲ πίπιον,

Χ' ἄδων παῖδ' Αἴροδίτης Θυγατρὸς Δῖος.
Μοσ τυ κλῦθι φίλος γανῶν.

Τῆμος μιθὲν ἀμειψάμυνος ἡ Νέος.
Φοβγεις ὡς ἔλαφος. Μόνω

Ηγεν γινομένω καὶ καχολωτό μεῖ.
Καὶ τόξον μίν ἀνωφελεῖς

Γ' πταμαι ἀναδέηται Διὸς φερτάτῳ.
Οὐπω δὲ ἀρ μεσάτων ὁδοῦ

Ηνον, καὶ στροφ Αἴθαντας· ἐμὲ δὲ ίδει

Οφθαλμοῖς πυροεοί, νυ
 Προσάττεσαι μέρον, ἵνα Τί την ἀγρίο
 Ω̄ πᾶς; μοδ τὶ παθών λέγε.
 Καὶ ως μετα χρόνος ὅπες τι εἴτιον,
 Ήνωγ' ε τελέσειν ὁδεν
 Λ' σεμνά πε Θεά, καὶ γ' ὑπείκεσι;
 Πράγματι· τότε ἀλλεται
 Οσος δεξιός· τις γε τὸ πίστον
 Δένδρῳ πῶ περι σφίγγεται,
 Λ' υπάν αὐχάς τέχει, καὶ πίνεται βλέπω
 Εἰς σεμάν, ἐπικερίαν
 Α' πῶ· ἥδ' ὅπισθεται, καὶ φύσισται
 Εἰς καλὸν Νέον· αὐτίκα
 Εὖ καιρὸν τανίω, καὶ μέσον ἡπειρ ὁ
 Τύπω· εἴται καταίθεται
 Ρώμης παρβασίλεαν τὴν αὐτήν Κόρη
 Α' κμαῖ, κ' ἐπιπέλαι
 Οι πάντι, ὑπ' Α' Σάρις οὐ ἐκλαβεύεται
 Καλῶ δ' ἐπω ἔγων ίδον
 Οφθαλμοῖς μάρτιον, τοι τε γένθε
 Στίλβουτα πλέον· ἐντίτε
 Κέρον πισαμόντερτην τοῦτον τοι
 Καὶ τοι πλεῖστα σοφωτέστι.
 Αρχαῖας γενεᾶς μήδειας θύσιαν ποιεῖ
 Κλεινῆς, καὶ μάλα θωτῆς.
 Α' υπὸς θερμὸς ἔρως τούτῳ πατάθεται, καὶ
 Κείνω τῷ Νέῳ. γένεται
 Μετ' θυμοῖς μάλα χαίρει, γένεται
 Τέτης μὰς χαριν εἴσομαι
 Τῇ δὲ Δαιμονι πρότοις οὐδὲν πατέσθεται

Δ' ἀπίστω Τμέναιον καὶ ως

Αὐτῷ φέρεις πόθον λιώσειν αὐτῷ φίλως.

Τὰν δὲ νάν τε ὁμόφρονα.

Θάλπεδαι παχέως, πολλά γε χαρυστέ

Αὐτοῖς δωσέμεναι, γλυκεῖς

Παιδας τῶν Γονέων καὶ αὐτιπάλγες πλέει.

